

Εμπειρίες εθελοντισμού Φθινόπωρο 2000 – Χειμώνας 2009

Ευανθία Δούρου, Εθελόντρια Μαία

“Εθελοντής” είναι ο πολίτης που προσφέρει ανιδιοτελώς και προς όφελος άλλων τον ελεύθερο χρόνο του ή τις γνώσεις του για χρήσιμες δράσεις, χωρίς να περιμένει αντάλλαγμα. Μ’ αυτή την έννοια ο εθελοντισμός ταυτίζεται με τη φιλανθρωπία, όπως αυτή χρησιμοποιήθηκε στην κλασική εποχή για να δώσει την αγάπη στο συνάνθρωπο.

Με λύπη μου διαπιστώνω, όχι μόνο εγώ αφού είναι άποψη και άλλων ανθρώπων, ότι στην εποχή μας κυριαρχεί περισσότερο ο ατομικισμός. Ας προσπαθήσουμε λοιπόν να τον εξαλείψουμε.

Ο εθελοντισμός αντιμετωπίζει τα άτομα στα οποία προσφέρει εθελοντική εργασία όχι με οίκτο, αλλά ως ισότιμα άτομα, που περνούν δυσκολίες στη ζωή τους. Ο εθελοντής δεν θεωρεί ότι ο ίδιος είναι ανώτερος, ότι γνωρίζει περισσότερα, ότι είναι “καλύτερος”.

Αμέσως κατάλαβα ότι πληρούσα “τους όρους του εθελοντισμού” και πήρα την απόφαση να του αφιερώσω κομμάτι από τον ελεύθερο χρόνο μου, παρόλο ότι ήμουν εργαζόμενη.

Έτσι, λοιπόν, πριν από 9 χρόνια σκέφτηκα, πως αφού συμφωνώ με όλα τα παραπάνω να γίνω ενεργή εθελόντρια. Αλλά σε ποιό τομέα; Με ποιό κομμάτι της κοινωνίας να ασχοληθώ;

Δεν χρειάστηκε πολύς χρόνος για να επιλέξω τον τομέα της απασχόλησής μου. Ένα μικρό απόσπασμα από τα λόγια του μικρού Ανδρέα Γιαννόπουλου, λίγο πριν φύγει από κοντά μας, ήταν γραμμένο στο ημερολόγιό μου στις 9 Νοεμβρίου 1995:

«Αυτός ο Σύλλογος θα λέγεται “ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ”. Ελάτε να βοηθήσουμε. Αν ενωθούμε όλοι μαζί θα τα καταφέρουμε!»

Αυτό ήταν το ΚΑΛΕΣΜΑ του Ανδρέα.

Τα παιδιά άγγιζαν και αγγίζουν την ψυχή μου. Πάντα πίστευα και πιστεύω πως τα παιδιά δεν έχουν πατρίδα, δεν έχουν χρώμα, είναι όλα τα ίδια κάτω από τον ίδιο ήλιο και όταν χρειάζονται τη βοήθειά μου, καλό είναι να τους την προσφέρω με όλη μου την καρδιά και τη δύναμη.

Το ξεκίνημα αυτής της προσπάθειάς μου έγινε στο Νοσοκομείο Παίδων “ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ”, όπου λειτουργεί “Τμήμα Δημιουργικής Απασχόλησης Παιδιών”.

Μεγάλη η χαρά μου που επιτέλους βρέθηκα για λίγο δίπλα τους, αλλά έπρεπε να παλέψω με τη λύπη και το κουράγιο. Όσο ήμασταν μαζί, ποτέ δεν έδειξα πώς ένιωθα. Αλλά τις πρώτες φορές, όταν έφευγα, κάτι έσπαγε μέσα μου. Όμως μια εσωτερική φωνή μου έλεγε: «Αξίζει αυτό που προσφέρεις! Δεν το βλέπεις στα μάτια τους;»

Έτσι, το πείσμα μου δυνάμωνε και έλεγα θα συνεχίσω, δεν θα τα παρατήσω. Δεν κατάλαβα πώς πέρασαν 9 χρόνια προσφοράς, χαράς, λύπης και υπομονής.

Κάποιες φορές γυρνώ τις σκέψεις μου πίσω και θυμάμαι ότι τελικά, όταν τα παιδιά δεν πονούν, είναι παιδιά ανέμελα. Εκείνοι, όμως, που θέλουν μεγάλη συμπαράσταση είναι οι γονείς τους.

Μέσα στο πλαίσιο της δημιουργικής απασχόλησης είναι και η ψυχαγωγία, για να φύγουν λίγο από το μυαλό τους οι συγκεκριμένες σκέψεις. Μια μικρή γιορτούλα στα γενέθλια του Θανασάκη –τούρτα, πατατάκια, σοκολάτες, τραγούδια, εθελοντές κλόουν με τα δικά τους κόλπα– και να, πέρασαν κιόλας δυο ανάλαφρες ώρες.

Να! Ήρθε η ώρα, που πρέπει να πραγματοποιήσουμε την ευχή τους και να κάνουμε την επιθυμία τους πραγματικότητα προσκαλώντας να έρθουν στο Νοσοκομείο ηθοποιοί, αθλητές, ποδοσφαιριστές. Η προσέλευσή τους είναι άμεση και δεν έχουμε παράπονο από κανέναν σ' αυτό το κάλεσμα.

Κι έρχονται τα Χριστούγεννα κι ο Αι-Βασίλης με τα ξωτικά του, εθελοντές όλοι, θα μοιράσουν δώρα σε όλα τα παιδιά του Νοσοκομείου και τα περισσότερα θα του ζητήσουν να φωτογραφηθούν μαζί του. Με χαρά τον υποδέχονται οι μεγάλοι και τα παιδιά και με κλάματα τα μικράκια. Αλλά θα βρεθούν και κάποια άτομα που θα πουν: «Εγώ δεν έχω κουράγιο και καρδιά να βρεθώ κοντά τους στο Νοσοκομείο.» Έχουν δίκιο. Ο καθένας δίνει αυτό που μπορεί και αντέχει.

Όμως υπάρχει λύση για όποιον θέλει να βοηθήσει. Μπορεί να ασχοληθεί με τα παιδιά που βρίσκονται και φιλοξενούνται στα σπίτια "ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ". Μεγάλες οι ανάγκες της μητέρας, της δασκάλας, της μαγείρισσας και πολλές οι άλλες ασχολίες.

Το κάθε σπίτι έχει 20 έως 27 παιδιά (βρέφη, νήπια, μεγαλύτερα). Το τι χρειάζονται όλα αυτά τα παιδιά από το πρωί μέχρι το βράδυ, επί 365 ημέρες και νύχτες το χρόνο, μπορούμε όλες και όλοι να το φανταστούμε.

Στη γραμμή S.O.S. 1056 μπορείτε να έχετε όποια πληροφορία θέλετε χωρίς χρέωση.

Βγείτε από το σπίτι! Βοηθήστε και θα βοηθηθείτε! Θα γεμίσει με γαλήνη και αγάπη η καρδιά σας. Θα γίνετε καλύτεροι άνθρωποι, τόσο... που δεν θα το πιστεύετε και εσείς οι ίδιοι!

Θα μπορούσα να γράφω, να γράφω, να γράφω πολλά περισσότερα, όμως τα αφήνω για να τα ζητήσετε και εσείς από κοντά.

Εύχομαι η ιδέα του εθελοντισμού να αγγίξει την ψυχή σας το 2010.

Σας ευχαριστώ που διαβάσατε τις απόψεις μου και τη μικρή μου εμπειρία από τον εθελοντισμό. Θα με θυμηθείτε ΣΥΝΤΟΜΑ. Είμαι σίγουρη!!!

Ευχαριστήρια επιστολή προς το Σ.Ε.Μ. Θεσσαλονίκης

Ευχαριστούμε θερμά το Δ.Σ. του Συλλόγου Επιστημόνων Μαιών-Μαιευτών Θεσσαλονίκης και την Πρόεδρο κ. Βικτωρία Μοσχάκη για τη συμπαράστασή τους στο πρόβλημά μας, που δημιουργήθηκε με τις συνεχείς μετακινήσεις μας στο Νοσοκομείο Γιαννιτσών.

Επίσης, ευχαριστούμε το Σύλλογο για την οικονομική στήριξη που μας πρόσφερε όσον αφορά την προσφυγή μας στη Δικαιοσύνη, στην οποία αναγκαστήκαμε να καταφύγουμε.

Τέλος, ευχαριστούμε το δικηγόρο του Σ.Ε.Μ. Θεσσαλονίκης κ. Κωνσταντίνο Ανδριόπουλο για την άριστη συνεργασία μας.

Οι Μαίες του Κέντρου Υγείας Κρύας Βρύσης

ΕΙΡΗΝΗ ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΔΟΥ

ΑΘΗΝΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΑΤΟΥ

ΝΙΚΟΛΕΤΑ ΚΟΛΩΝΗ